

Заселенитѣ въ Косово и сѣверно отъ Шарѣ българи дълго врѣме запазили своята обособеностъ, като напр. въ Призрѣнѣ, дѣто тѣ се чуватъ къмъ срѣдата на XIX в. Срѣбскиятъ йеромонахъ отъ Дечанския манастиръ, Геденъ Юсифъ Юришичъ, който е познавалъ добръ Косовско, разказва, какъ е слушалъ въ тоя край разкази за срѣбското прѣселение и клетвитѣ противъ двамата патриарси и противъ имотнитѣ сърби, които избѣгали въ Австрия, а сиромашъта оставили на неволи. За новитѣ поселенци въ Косово той прибавя: „За тымъ на упразниѣну землю населише се Турци и Арнаути, а нешто и Бугари“ (Г. Ю. Юришичъ, Дечански првенаць. Нови Садъ 1852, стр. 122).

XVII в.

№ 63.

Български земи.

Единъ ржкописъ (Поменикъ на Зографския манастиръ въ Света-гора), писанъ прѣзъ XVII в., съ допълнения отъ XVIII в., съдържа имена на дарители на Зографския манастиръ, които да се споменаватъ въ църква. Имената сж дѣлени на групи, споредъ областитѣ, отъ дѣто произхождатъ лицата. Българскитѣ земи въ този паметникъ сж слѣднитѣ: за сѣверна България е употребено старото име Загорие; за южна България, на югъ отъ Стара-планина, областитѣ: Пловдивско поле, Срѣдецъ (Софийско), Високъ (Пиротско), Знеполѣе (Трънско). Македония е обхваната въ проширеното значение на името Пелагония (Битолско) и Разлогъ. Ето имената на градоветѣ, селата и манастиритѣ въ собствена Македония („Пелагония“) поменати въ паметника, на л. 7 и 8:

Пелагонѣа¹⁾ Българска землѣ: селѣ Гевѣздово,²⁾ Ханкѣтоко,³⁾ Пазаръ, селѣ Кракопѣци, Тиквѣш, Воишѣнци, грѣ Приле^п и Бѣлесъ и Стрѣми^ц, Рѣдови^ш (л. 7^a).

1) Въ ржкописа вм. Пелагония (Πελαγονία) стои Пефлагония, което показва само срѣдновековна маниерностъ на прѣписвачитѣ да се покажатъ учени. Прѣписвачтъ се е повелъ по името на малоазийската областъ Παφλαγονία.

2) Сега с. Гювезна (Солунско).

3) Сега Айватово при Солунъ.